

N:o 73.

Af Herr N. Petersson i Runtorp: Med förslag till lag angående skyldighet till skogsvård för enskilda skogsegare i riket.

Tid efter annan hafva framställningar och förslag blifvit gjorda om lagbestämmelser till förekommande af skogsförödelse inom landet, men endast i Gotlands och i Norr- och Vesterbottens län hafva särskilda bestämmelser härutinnan blifvit lag, oaktadt de öfriga orterna i landet äro i fullt så stort behof af lagstiftning i detta fall, och att derigenom kunde i någon mån stäffjas den stora skogsförödelse, som allt jemt fortgår. Vid 1883 års riksdag väckte jag motion i detta ämne, hvilken blef af Lag-Utskottet afstyrkt. Mot detta afstyrkande utlåtande afgåfvo fem af Utskottets ledamöter reservation, som till sitt innehåll nära öfverensstämmer med mitt förslag, och blef denna reservation af Andra Kammarerna bifallen. Då sagda mitt förslag sålunda vunnit understöd, och då ett längre uppskof med denna för vårt land så viktiga fråga, enligt mitt förmenande icke bör ske, och då samma skäl och grunder, som jag åberopat i min vid 1883 års riksdag väckta motion N:o 55, kvarstå oförminskade, så, för att icke belasta riksdagstrycket med omskrifning eller vidare utläggning, vill jag härmed endast hänvisa till min i sagda motion utförda motivering, dock anser jag den förändring i förenämnde reservation vid 1883 års Lag-Utskotts betänkande N:o 24, böra vidtagas, att alla de bestämmelser, som syfta på landstingets åtgärder och beslut, böra ur lagförslaget utgå, när landstingets handhafvande i detta fall skulle, enligt mitt förmenande, onödigt fördyra den kontroll, som erfordras för lagens efterlefnad.

Af nu anförda skäl vågar jag härmed föreslå, att Riksdagen ville besluta en lag så lydande:

Lag angående skyldighet till skogsvård för enskilde skogsegare i riket.

Sedan särskilda författningar angående åtgärder till förekommande af skogsförödelse på Gotland och af öfverdrifven afverkning å ungskog inom Norrbottens och Vesterbottens län blifvit den 10 September 1869, den 29 September 1874 och den 23 Juni 1882 utfärdade; samt derefter väckts fråga, att jemväl beträffande den enskilda skogshushållningen i öfriga delar af riket meddela lagbestämmelser i syfte att förebygga befarad skogsbrist; så varder med undantag af Gotlands samt Norr- och Vesterbottens län härigenom förordnad som följer:

§ 1.

Enskild jordegare vare pliktig att till skogsbörd bibehålla den egentliga skogsmarken, der den ej odlas till åker eller äng, afstänges till nödig beteshage eller rödjes till trädgård eller byggnadstomt eller för annat likartadt ändamål.

§ 2.

Mom. 1. Sker afverkning af skog å mark, som enligt föregående paragraf skall bibehållas till skogsbörd; och lemnas ej fröträäd, ungskog eller växande plantor kvar till den mängd och beskaffenhet, att deraf kan vinnas erforderlig återväxt; vare jordens egare skyldig att derom draga försorg. Gör han det ej, ege Kongl. Maj:ts Befallningshafvande i länet att ej allenast med utsättande af de åtgärder, som för ändamålet anses erforderliga, vid vite ålägga jordegaren att dessa åtgärder inom viss tid och, der flera års tid dertill fordras, med viss del årligen fullborda, utan ock, om så nödigt pröfvas, ställa den återstående skogen eller viss del deraf vid vite under förbud, antingen så att den ej må anlitas för annat än husbehof eller ock på det sätt, att träd under vissa dimensioner ej må från egendomen säljas eller bortföras. Skogsafverkning efter af sakkunnig person uppgjort och af ortens egodelsrätt godkänd hushållsplan vare ifrån åtal fri.

Mom. 2. Visas det att, sedan skog blifvit under förbud stäld, föreskrifna åtgärder vidtagits för skogs

återväxt å den afverkade markén, varde förbudet af Kongl. Maj:ts Befallningshafvande återkalladt; dock åligge egaren af skogen att å den samma fortfarande egna den vård, som fordras för återväxtens betryggande, vid äfventyr att förbudet eljest förnyas.

Mom. 3. Hvad nu är sagdt om jordens egare skall, i fall jorden på grund af arrende eller dylikt aftal af annan innehafves, gälla för denne, med rätt för honom att för den kostnad, han till befrämjande af skogs återväxt fått vidkännas och sjelf ej vållat, i laga ordning söka ersättning af jordens egare.

§ 3.

För utöfvande af uppsigt öfver efterlefnaden af denna lag skola på kommunalstämma för den tid och till det antal stämman bestämmer väljas tillsyningsmän, hvilka hafva till åliggande att, när föreskrift i lagen eller beslut som med tillämpning deraf är gifvet, öfverträdes eller icke behörigen iäkttages, derom hos Kongl. Maj:ts Befallningshafvande göra anmälan.

§ 4.

Mom. 1. Göres sådan anmälan, som i 3 § sägs, eller förekommer eljest anledning dertill, att försummelse i afseende på skogsåterväxtens befrämjande skett, ege Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, innan föreläggande enligt 2 § meddelas, att förordna lämplig, i skogshushållning kunnig närboende man att jemte två ojäfvige, till biträde vid landtmäteriförrättningar utsedde gode män, vid syn, hvartill jordegaren kallas, förhållandet undersöka samt, der försummelse finnes ega rum, afgifva förslag till de åtgärder, hvilka i sådant afseende böra vidtagas, äfvensom till den tid, hvar inom arbetet skall vara afslutadt, och huru mycket deraf skall årligen verkställas. Kongl. Maj:ts Befallningshafvande ege ock att, der det af omständigheterna påkallas, genom särskildt beslut, ställa skog tills vidare under sådant förbud, som i § 2 omförmäles.

Mom. 2. Kostnaden för syn, hvarom i denna paragraf sägs, skall, då den för jordegaren föranleder något åläggande, som vinner laga kraft, af denne gäldas, men eljest, äfvensom då tillgång hos honom saknas, utgå af statsmedel, hvaraf nämnda kostnad skall, om vederbörande det äska, förskjutas.

§ 5.

I fråga om kallelse å gode män samt om ersättning till dem gäller hvad i afseende på deras biträde vid landtmäteriförrättningar är stadgad.

§ 6.

Vite, som enligt denna lag ådömes, tillfalle staten.

§ 7.

Den, som icke nöjes med Kongl. Maj:ts Befallningshafvandes beslut i de mål, hvarom här ofvan sägs, ege att der öfver hos Kongl. Maj:t föra klagan inom den tid, som i Kongl. förordningen den 14 December 1866 är föreskrifven för besvärs anförande i mål, som handläggas af förvaltande myndigheter och embetsverk; dock lände det öfverklagade beslutet till efterrättelse, intill dess annorlunda förordnas.

Denna lag skall lända till efterrättelse från och med den 1 Januari 1886.

Skulle Lag-Utskottet, till hvilket jag anhåller att denna min motion måtte remitteras, finna nödigt affatta lagförslaget i andra ordalag eller annan paragrafföljd, har jag icke något deremot, blott hufvudsyftet ej derigenom förfelas.

Stockholm den 27 Januari 1885.

Nils Petersson.